

De wilde pony

De wilde pony

Gertrud Jetten

tekeningen: Ina Halleman

KLUITMAN

De stoere pony
Pony van goud
Een pony met pit
De springpony
De dappere pony
De lievelingspony
De wilde pony

*Actuele informatie over Kluitmanboeken
kun je vinden op kluitman.nl*

Nur 282/LP021401

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXIV tekst: Gertrud Jetten

© MMXIV illustraties: Ina Hallemans

Omslagontwerp: Design Team Kluitman

Opmaak binnenwerk: Marieke Brakkee

Alle rechten voorbehouden, inclusief
het recht van reproductie in zijn geheel
of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

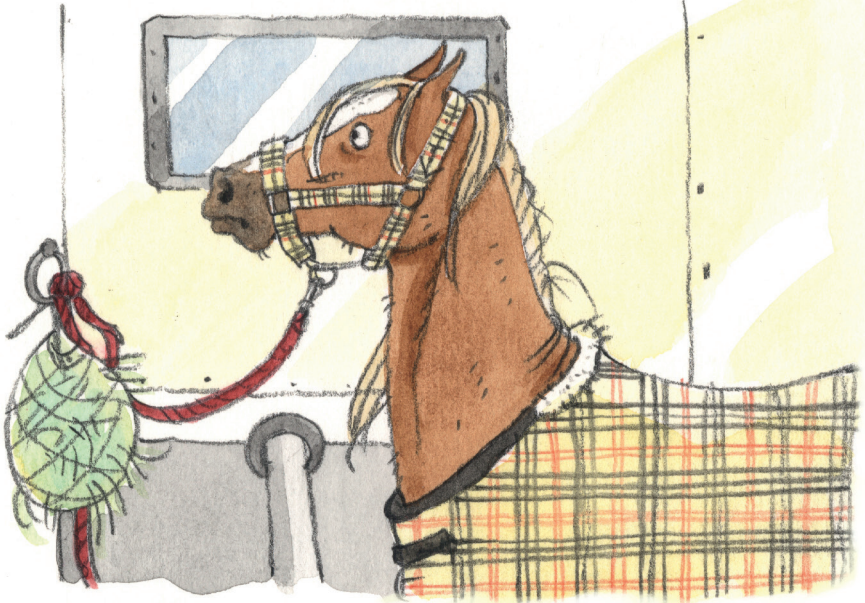
kluitman.nl
gertrudjetten.nl

Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

Hoofdstuk 1

Onrustig wiebelde de Arabische merrie Jamila van het ene been op het andere. De trailer schudde een beetje. Wat zouden ze nu weer met haar gaan doen? De afgelopen tijd hadden Maud en Jessica van alles geprobeerd om haar te corrigeren, zoals ze dat noemden.

Maud was het meisje van wie Jamila was en Jessica was Mauds moeder. Ze hadden haar met allerlei hulpteugels gereden, en ook hadden ze haar meegenomen naar

verschillende instructeurs. Stuk voor stuk vonden ze haar ongehoorzaam en lastig.

Jamila slikte. Ze wilde helemaal niet vervelend zijn, maar op de een of andere manier ging het altijd fout met rijden.

Opeens minderde de auto vaart. Jamila keek naar buiten. Ze zag een rij hoge bomen en daartussen een opening. Aan de rechterkant stond een bord met een vrolijke gele zon erop, en daarin in rode letters *Manege de Zonnehoeve*.

De richtingaanwijzer begon onrustig te knipperen en de auto sloeg rechts af. Even later kwamen ze op een groot erf. Midden op het erf stond een jonge vrouw met een blonde paardenstaart. Jamila staaarde de vrouw onderzoekend aan. Ze had het idee dat ze haar ergens van kende. Naast de vrouw zag ze een meisje met lichtblond haar.

Achter een hek stond een groepje pony's, die nieuwsgierig naar de trailer keken. Ietsje verderop was een groot afdak. Daaronder stonden nog meer pony's.

Jamila fronste haar voorhoofd. Hé, wat raar! Waren hier geen boxen?

De deuren van de auto gingen open en Jessica en Maud stapten uit.

Jessica keek even rond en liep toen op de vrouw met de paardenstaart af. 'Dag Carolien, leuk je weer te zien.'

Carolien glimlachte en gaf Jessica een hand. Ze knikte naar het meisje naast haar. 'Dit is Bo. Zij zal samen met mij voor Jamila zorgen. Over een tijdje gaat ze ook op haar rijden.' Weifelend keek ze naar Jamila en ze voegde eraan

toe: 'Als het lukt...'

Jamila bekeek Bo. Ze had vriendelijke ogen en een lief gezicht. Heel anders dan Maud. Maud had donker haar en felle bruine ogen. Ze wilde altijd van alles van Jamila en werd snel boos.

Bo was ondertussen naar het deurtje aan de voorkant van de trailer gelopen. Ze maakte het open en keek met grote ogen naar Jamila. Voorzichtig stak ze haar hand uit.

Jamila twijfelde even en rook er toen aan. Mmm, Bo rook lekker. Naar appels en muesli, maar vooral naar zichzelf. Heel even deed Jamila haar ogen dicht. Zoet, rook ze, en fris.

Bo aaide haar heel zachtjes over haar neus.

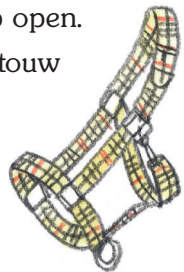
'Ging het goed onderweg?' vroeg Carolien.

Jessica haalde haar schouders op. 'Ze was erg onrustig, maar dat is ze altijd. Het is een echte hittepetit, hoor! Ach, dat heb je met arabieren.'

Jamila gooide met een ruk haar hoofd omhoog. Dat was helemaal niet waar!

Carolien liep naar achteren en maakte de klep open. Toen liep ze de trailer in en maakte het halstertouw los. 'Dag, Jamila,' zei ze vriendelijk. Ze aaide Jamila over haar hals.

Jamila rook voorzichtig aan de jas van Carolien. Hij rook naar andere pony's en naar lekker kruidenhooi. Ze briede opgelucht. Carolien leek haar wel aardig. Toch was Jamila op haar hoede.

Misschien zou ze haar binnenkort gaan dwingen, net als de anderen.

Op een aanwijzing van Carolien stapte Jamila voetje voor voetje de trailer uit. Verbaasd keek ze naar het hek. Er stonden nu nog meer pony's dan daarnet. Ze zag een mooie palomino, een zwartbonte shetlander en een bruine pony. Geen van de pony's droeg een deken. Jamila zuchtte. Ze had een hekel aan haar deken, maar volgens Jessica had ze die écht nodig.

Haar blik bleef hangen bij de palomino. Waar had ze die toch eerder gezien?

'Dag, Jamila,' zei de palomino vriendelijk. 'Ken je me nog? Ik ben Goldy.'

Jamila dacht diep na. Toen begon haar iets te dagen. O ja, natuurlijk! Nu wist ze het weer. Daar had ze ook Carolien gezien. 'Ik weet het,' antwoordde ze triomfantelijk. 'De dressuurwedstrijd in Ermelo.'

Goldy knikte verheugd. 'Kom je hier wonen?' vroeg ze nieuwsgierig.

'Ik geloof het wel,' antwoordde Jamila. 'In elk geval voorlopig.'

Carolien gaf een rukje aan het touw. 'Ga je mee, schoonheid? Dan breng ik je naar je nieuwe plek.'

Aarzelend liep Jamila achter haar aan. Ze had er helemaal geen zin in om opnieuw opgesloten te worden. Ze was net zo blij dat ze de trailer uit was!

Bo liep aan de andere kant naast haar. Ze stuurde alle

andere pony's weg bij het hek en dreef ze naar een ander gedeelte van de uitloop. Toen deed ze een lintje dicht, zodat ze niet bij Jamila konden komen.

Carolien opende het hek. 'Zo,' zei ze tegen Jamila, 'dit plekje is voor jou. Als je gewend bent, mag je bij de andere pony's.' Ze deed het halster af en zette een paar passen naar achteren.

Jamila keek verbaasd rond. Ze had een heel stuk van een grote uitloop voor zichzelf. Aan het einde ervan was een groot afdak, met daarin een grote bak vol hooi. Ze voelde zich verschrikkelijk opgelucht. Wat een mazzel dat ze niet in een stal hoefde!

Jessica en Maud deden de klep van de trailer dicht en liepen toen naar Carolien en Bo toe.

‘Willen jullie nog iets drinken?’ vroeg Carolien.

‘Nee, dank je,’ antwoordde Jessica, ‘straks wordt Golden Boy gebracht, de nieuwe pony van Maud.’

‘Hij is al ZZ-dressuur,’ zei Maud trots. ‘Hopelijk word ik dit jaar dan eindelijk kampioen!’ Ze keek naar Jamila. ‘Jamila is wel lief, maar heel lastig met rijden.’

Jamila maakte zich zo klein mogelijk. Waarom kon zij niet zijn zoals de andere pony’s?

‘Nou, succes ermee,’ zei Jessica tegen Carolien. ‘Ik bel over een tijdje nog wel eens hoe het gaat.’ Haar stem klonk opgelucht. Ze wierp een vluchtige blik op Jamila en liep naar de auto toe.

Maud gaf Jamila nog snel een aai en rende toen achter haar moeder aan.

Even later startte de auto en waren ze weg.

Jamila keek hen na. Opeens voelde ze zich een beetje verloren.

‘Ik geloof niet dat ze veel om je geven, hè?’ vroeg de zwartbonte shetlander. ‘Dat is niet erg aardig van ze, om zo te vertrekken!’

Jamila slikte. Nee, dat was helemaal niet aardig. Ze had vier jaar bij hen gewoond, maar ze had nooit het gevoel gehad dat ze écht om haar gaven. De eerste paar jaar ging het nog wel, maar daarna was alles steeds slechter gegaan. Ze huiverde even. Ondanks alles voelde ze zich verdrietig.

Bo kroop tussen de linten van de omheining door en liep naar haar toe. ‘Zal ik even met je meelopen?’ vroeg ze lief.

‘Dan laat ik je alles zien.’

Jamila aarzelde kort, maar liep toen achter Bo aan.

Bo kletste honderduit. Ze liep naar de bak met hooi, liet haar de automatische drinkbak zien en vertelde haar hoe alle pony's heetten en waar ze goed in waren.

Jamila lette goed op. Bobby, zo leerde ze, was nog niet zo lang op de Zonnehoeve. Zij was de grote vliegenschimmel en de pony van Carolien. De zwartbonte shetlander heette Romario. Hij was inmiddels met pensioen en kon leuke kunstjes. Assa, de wildkleurige ijslandermerrie, had de andere pony's gered toen ze gestolen waren. De witte pony met het bruine hoofd was Nederlands kampioen springen en heette Rakki.

De kleine zwarte shetlander heette Jacco. Bo vertelde enthousiast dat hij dol was op racen met een karretje. De bruine pony heette Rosie. Zij was de lievelingspony van alle manegekinderen. Goldy, de palomino, kende ze natuurlijk al. Ze was een welshpony en had al veel prijzen gewonnen.

‘Zo,’ zei Bo terwijl ze Jamila over haar voorhoofd aaide, ‘ik ga naar huis. Tot morgen!’

Voordat Jamila het wist, had Bo haar een piepklein kusje op haar neus gegeven. Toen was ze weg. Een beetje beduusd keek Jamila haar na. Dat was haar in al die jaren bij Maud en Jessica nog nooit overkomen.

Na een week voelde Jamila zich al aardig thuis op de Zonnehoeve. De andere pony's waren allemaal erg aardig en vooral met Bobby, de grote vliegenschimmel, kon ze goed overweg. Gelukkig had nog niemand geprobeerd om op haar te rijden.

Bo kwam elke dag. Ze haalde haar uit de uitloop, deed haar deken af en borstelde haar uitgebreid. Daarna liet ze haar lekker rennen in de bak. Dat vond Jamila het fijnste moment van de dag. Ze was gek op rennen.

Bij Jessica en Maud had ze zowat de hele dag op stal gestaan. Dat vond ze zo vreselijk dat ze zich had aangeleerd om van het ene been op het andere te wiegen. 'Weven' noemde Jessica het.

Bo moest altijd erg om haar lachen als ze rondrende met haar staart omhoog en haar hoofd in de lucht.

Carolien kwam er vaak even bij staan. 'Wat is ze toch mooi,' zei ze dan bewonderend.

Na nog een week haalden Carolien en Bo het lint weg tussen haar en de andere pony's en mocht ze gaan en staan waar ze wilde. Ze ontdekte het bosje achter de uitloop en daarachter het weiland.

Jamila verheugde zich al op het voorjaar; dan kon ze lekker grazen en mocht eindelijk die deken af.

Een paar dagen later kwam Bo tevoorschijn met een zadel en een hoofdstel. Ze had Jamila uit de uitloop gehaald en vastgebonden aan de poetsbalk.

Jamila verstijfde. Ze had gehoopt dat Bo en Carolien vergeten waren dat Bo op haar zou gaan rijden. Zenuwachtig begon ze te draaien. Kon ze maar weglopen!

‘Rustig maar, meisje,’ zei Bo lief. ‘Ik doe echt heel voorzichtig, hoor!’ Ze aaide over haar hals en gaf haar een stukje wortel.

Jamila kalmeerde wat. Misschien viel het wel mee.

Vorzichtig legde Carolien het zadel op haar rug en daarna trok ze heel langzaam de singel aan.

Jamila trok een lang gezicht. Het zadel paste niet goed en drukte op haar schouder.

Toen pakte Carolien het hoofdstel en deed Jamila's halster af.

Jamila aarzelde even en liet zich toen toch het bit indoen. Meteen had ze er spijt van. Het bit deed nu al pijn.

Carolien leidde Jamila naar de bak. Bo had een cap opgezet en liep achter hen aan. In het midden stopten ze.

Carolien gaf Bo een beentje en voordat Jamila het doorhad, zat Bo al op haar rug. Jamila nam zich voor om heel rustig te blijven en goed haar best te doen. Carolien en Bo waren immers ook heel lief voor haar!

Maar zodra Bo de teugels aannam, was Jamila al haar voornemens op slag vergeten. Oei, wat deed dat pijn! Haar mond deed vreselijk zeer en het zadel knelde. Dit was gewoon niet vol te houden. Ze stak haar hoofd in de lucht, begon te dribbelen, vocht tegen de teugels en was binnen een paar minuten nat van het zweet.

‘Stop maar, Bo,’ zei Carolien hoofdschuddend. ‘Dit werkt zo niet. Misschien is het nog te vroeg om te gaan rijden,’ zei ze toen aarzelend. ‘Misschien heeft ze gewoon wat meer tijd nodig.’

Bo stapte af en keek bezorgd naar Jamila. ‘Ik snap niet waarom ze zo doet. Ik deed bijna niets!’

‘Ik zag het,’ zei Carolien. Op haar voorhoofd lag een frons. ‘Maar zo te zien is bijna niets al te veel voor haar.’

Bo knikte. Ze aaide Jamila over haar hals. Toen pakte ze de teugels vast en liep samen met haar de bak uit.